

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 14 | 15. JULI 1926 | 75. AARGANG

MARTIN HARRIS VIDNESBYRD OG DØD.

(Af *William Harrison Homer* i »Improvement Era«.)

Broder William Harrison Homer, som har skrevet følgende Vidnesbyrd vedrørende Martin Harris, en af de tre Vidner til Mormons Bog, blev født i 1845; han udførte en Mission til Stor-Britanien i 1867—69, og lever endnu som en meget agtet Mand i Provo. Han havde i sin Tid Anledning til at høre Martin Harris Vidnesbyrd paa den enestaaende Maade, som omhandles i det følgende. At høre Broder Homer gengive Martin Harris' Vidnesbyrd er, siger Dr. Widtsoe af de Tolvs Raad, en gribende Erfaring. Som bekendt er Martin Harris, Vidnet til Guddommeligheden af Mormons Bog, forlængst i Aandernes Verden, og der er ikke mange tilbage, som har hørt Vidnesbyrdet af ham selv.

Jeg saa for første Gang Martin Harris i Kirtland, Ohio, i 1869 omtrent i Slutningen af December. Paa min Tilbagerejse fra en Mission i England gjorde jeg Ophold i Pensylvanien for at besøge nogle af mine derboende Slægtninge. Da jeg atter fortsatte min Rejse, fulgte en af mine Fætre, James

A. Crockett, som ikke var Medlem af vor Kirke, mig saa langt som til Kirtland, Ohio. Vi forblev i Kirtland Natten over og og Morgenen efter Frokost spurgte vi Husets Ejer om, hvem der var Kustode ved Mormon Templet. Vi blev oplyst om, at det var Martin Harris, og hvor vi kunde finde den gamle Herre. Vi gik til det os anviste Sted og bankede paa Husets Dør. Som Svar paa vor Banken, aabnedes Døren af en tarvelig klædt og mager lille Mand, hvilken var Martin Harris. I hans Ansigt kunde man læse hans Livs Historie; det bar Præg af aandelig Storhed, men der var Tegn paa megen Skuffelse, det udviste en Hunger efter Fred og det syntes, som at guddommelig Tilfredshed ikke mere kunde komme i hans Sind. Han var let bevægelig og syntes legemlig stærk. I det hele taget var der noget ved den lille Mand, som tilkendegav, at han havde levet et interessant Liv, præget af saadanne Erfaringer, der kun kommer til faa Mennesker.

Jeg præsenterede mig selv som Svoger til Martin Harris jr., — der havde giftet min ældste Søster — samt som en Ældste i Jesu Kristi Kirke, nylig hjemkommen fra en udenlandsk Mission. Virkningen af denne Præsentation var elektrisk; da han forstod, jeg var fra Utah. Den gamle Mand ligesom stivnede af Hævngerrighed, og snerrede: »Er De en af disse Brighamit Mormons?« Hvorefter han utrættelig rasede imod Utah og Grundlæggeren af Mormon Kolonien. Jeg forsøgte at henlede den gamle Mands Opmærksomhed paa hans Familie, men det var umulig. Harris syntes ligesom at være besat af en ond Aand. Han tog aldeles intet Hensyn til, at der stod en Mand foran ham, som kendte hans Hustru og Børn, som havde fulgt Kirken til Utah.

Kort Tid efter sagde den gamle Mand: »Ønsker De at se Templet?« »Ja, i Sandhed, om vi maa!« Han tog Noglen, og fra det Øjeblik ophorte hans Raseri og han syntes at være interesseret i os. Han forte os igennem Templets forskellige Værelser og forklarede, hvortil de blev benyttet. Han viste os Pladsen for Profeternes Skole.

Han viste os hvor Templets Forhæng engang havde hængt. Han fortalte en gribende Tildragelse i Forbindelse med den hellige Bygnings Historie. I Kælderen og overalt viste der sig stor Brystfældighed. Pudsningen var faldet af Loft og Vægge, Vinduerne var ituslaaede og Træværket var ødelagt. Om det var grundet paa den Tilstand i hvilken Templet fandtes eller ikke er vanskelig at sige; men her begyndte Harris atter at rase imod Utah og Mormonerne og sagde, at en stor Uret var begaaet imod ham. Han var den, der skulde have været valgt som Kirkens Præsident.

Da den gamle Mand omtrent havde udraset, spurgte jeg ham: »Om han ikke engang var en fremragende Mand i Kirken, var liberal med sine Midler samt nidkær i Udførelse af sine Pligter?« »Jo, det er rigtigt,« svarede Martin Harris, »alt var vel den Gang, jeg var agtet og æret, da Folket var her; men nu er jeg gammel og fattig, det er Forskellen!«

»Virkelig,« svarede jeg, og spurgte ham om han endnu troede, at Mormons Bog er sand, og paa sammes Guddommelighed, samt om han troede, at Joseph Smith var en Profet. Dette virkede igen som et elektrisk Stød, og den gamle Mands Udseende forandrede sig. Han var en Mand med et Budskab, en Mand med en nobel Overbevisning i sit Hjerte, en Mand inspireret af Gud og udstyret med en guddommelig Kundskab. Igennem de ituslaaede Vinduer i Templet skinnede Vintersolen klart.

»Unge Mand,« svarede Martin Harris højtideligt, jeg tror det! De ser Solen skinner! Ligesaa sikkert som Solen skinner paa os og giver os Lys, og at Stjernerne lyser for os om Natten, og at vi opholdes af Livsens Aand, lige saa sikkert ved jeg, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, udvalgt af Gud for at aabne den sidste Uddeling af Tidernes Fylde, og ligesaa sikkert ved jeg, at Mormons Bog blev oversat ved guddommelig Hjælp. Jeg saa Pladerne, jeg saa Engelen; jeg hørte Guds Røst. Jeg ved at Mormons Bog er sand, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Jeg kan lige saa godt tvivle

om min egen Eksistens, som tvivle om Mormons Bogs Guddommelighed og Joseph Smiths guddommelige Kaldelse.« Det var et hojtideligt Øjeblik. Et vidunderligt Vidnesbyrd. Vi var grebne af Øjeblikkets Storhed. Den fattige, udtærede, lille Mand, der stod foran os, var forvandlet, som han stod der med sin Haand udstrakt mod Himmelens Sol, syntes en Glorie at omstraale ham, og en guddommelig Ild glinsede i hans Øjne. Hans Stemme sitrede ved Oprigtigheden og Overbevisningen af hans Budskab. Det var den virkelige Martin Harris, hvis brændende Vidnesbyrd, ingen Magt paa Jorden kunde omstyrte. Dette var det mest gribende Øjeblik i mit Liv.

Jeg spurgte Martin Harris, hvorledes han var i Stand til at bære et saa levende Vidnebyrd, efter at han havde forladt Kirken. Hvortil han svarede: »Unge Mand, jeg har aldrig forladt Kirken; Kirken forlod mig!«

Martin Harris var nu i en rolig Sindsstemning. Han vendte sig imod mig og spurgte: »Hvem er De?« Jeg forklarede igen vort Familieskab. »Saa min Søn Martin giftede Deres Søster,« gentog den gamle Mand og gav mig Haanden. »De kender altsaa min Familie?« Hvortil jeg svarede ja, og tilfojede, om han ikke kunde onske at se sin Familie igen? »Jo, jeg kunde onske at se Caroline og Bornene,« hvilke han nævnede ved Navn; »men jeg kan ikke, jeg er for fattig.« »Dette skal ikke være nogen Hindring«, svarede jeg. »Præsident Young vil blive mere end glad ved at forsyne Dem med Midler til Deres Rejse til Utah.« — »Tal ikke om Brigham Young«, advarede Harris; »han vil ikke gore noget, som er ret«. — »Send kun Bud med mig til ham.« — »Nej,« erklærede Harris eftertrykkelig, »skont jeg nok kunde onske at se min Familie.« — »Men hvorfor saa ikke give mig Bud med?« — Martin Harris gjorde en lille Pause, hvorefter han langsomt svarede: »Jeg tror jeg vil. De kan godt gaa til Brigham Young og fortælle ham om Deres Besog hos mig. Sig til ham, at Martin Harris er en gammel, gammel Mand, som lever af Velgorenhed fra sin Familie. Fortæl ham, at jeg kunde onske

at aflægge en Visit i Utah og besoge min Familie, og jeg vil være glad for at modtage Hjælp fra Kirken, men ikke som en personlig Velvilje. Fortæl ham ogsaa, at han maa sende Penge nok til Returbillet; thi jeg onsker ikke at blive i Utah.« I 25 Aar havde han plejet det gamle Nag til Kirkens Ledere, muligvis fordi ingen havde vist den samme Taalmodighed med ham, som jeg havde vist.

Efter at vi havde sagt Farvel til Martin Harris og gaaet nogle faa Skridt fra Templet, lagde min Fætter sin Haand paa min Skulder og sagde: »Vent et Minut.« Han saa mig ind i Øjnene og sagde: »Jeg kan vidne, at Mormons Bog er sand; der er noget inden i mig, som siger, at den gamle Mand talte Sandhed. Jeg véd, Mormons Bog er sand.«

Da jeg senere naaede mit Hjem i syvende Ward i Salt Lake City, omtalte jeg til min Fader den Samtale, jeg havde haft med Martin Harris. Inden ret længe begav vi os til Præsident Youngs Kontor. Præsidenten modtog os meget elskværdigt og lyttede med Opmærksomhed til min Beretning om mit Sammentræf med Martin Harris. Af og til gjorde Præsidenten Sporgsmaal om et eller andet for at faa en tydelig Forstaaelse om Sagen. Da jeg havde endt min Beretning, udtalte Præsidenten, idet hans Ansigt straalede af Glæde, at han aldrig i sit Liv havde glædet sig mere over noget Budskab end dette. »Vi vil sende Penge til hans Rejse, selv om jeg skal tage min sidste Dollars. Martin Harris ofrede frivilligt sin Tid og sine Midler, da een Dollars var mere værd end eet Tusinde Dollars nu. Det var Martin Harris, der gav Profeten de forste Penge til Hjælp for Oversættelsen af Mormons Bog. Martin Harris var den forste Skriver, der assisterede ved Oversættelsen af Mormons Bog fra de originale Plader. Profeten dikterede ved den Hellig Aands Vejledning. Det var Martin Harris, som, kaldet ved Aabenbaring, assisterede ved Udvælgelsen og Ordinationen af de forste Tolv Apostle i den nylig organiserede Kirke. Det var Martin Harris, der blev kaldet til at folge Profeten til Missouri for at assistere ved Udvælgelsen af det ind-

viede Land. Martin Harris var ogsaa behjælpelig ved Udvælgelsen af det første Højraad i Kirken og blev selv et Medlem af samme. Da det ny Præsidentskab i Kirken blev valgt, var Martin Harris meget skuffet over, at han ikke blev valgt som Kirkens Leder, men han fornægtede aldrig Troen, han var aldrig optaget som Medlem af nogen Sekt eller Samfund; men da Kirken drog mod Vest, blev Martin Harris tilbage. Det kan ogsaa tilføjes, at han aldrig apostaserede og var ingensinde udelukket af Kirken.«

I Sommeren 1870 blev Ældste Edward Stevenson autoriseret til at indsamle Penge til Martin Harris' Rejse til Utah. Omtrent to Hundrede Dollars blev indsamlet, og den 30. August 1870 ankom han til Salt Lake City, ledsaget af Ældste Stevenson. Efter at Martin Harris var ankommen til Salt Lake City, besøgte han Brigham Young i hans Hjem. De blev forsonet, og Martin Harris blev inviteret til at tale i Tabernaklet, hvor han bar et trofast Vidnesbyrd. Han rejste til Smithfield og senere til Clarkstone, hvor han fik et Hjem hos sin Søn Martin Harris jr. og kom senere i fuld Medlemsskab og Samfund med de Hellige.

Tidlig i Juli 1875, fem Aar efter at Martin Harris kom til Utah, blev han ramt af en Slags Lammelse. Denne var det ærværdige Vidnes sidste Sygdom. Trods alt forblev han fast i sin Tro.

Vi begyndte at tænke, at han havde baaret sit sidste Vidnesbyrd. De sidste hørlige Ord, han havde talt, var om Mormons Bog; vi kunde ikke tilfulde forstaa, hvad han sagde, men det var ikke det aldrende Vidnes sidste Ord.

Den næste Dag, den 10. Juli 1875, viste, at Enden var nær. Martin Harris jr. og hans Hustru, Nancy Homer Harris, var ved Aftenstide gaaet ud for at malke Kreaturerne. I Huset ved den syge Mand var min Moder, Eliza Willamson Homer, og jeg selv, der havde nydt en saa interessant Dag sammen med Martin Harris i Kirtland. Jeg stod ved Siden af Sengen og holdt Patientens højre Haand, og min Moder stod ved

Fodenden. Martin Harris havde været fra Bevidstheden i flere Dage. Da vi kom ind i Værelset, syntes det, at den gamle Mand sov; men han vækkedes op og bad om lidt Vand. Jeg slog min Arm om den gamle Herre og rejste ham op, og min Moder holdt et Glas Vand til hans Læber. Han drak en Del, og da han saa op, genkendte han mig og sagde: »Jeg kender Dem, De er min Ven,« og tilføjede, »jeg saa Pladerne, paa hvilke Mormons Bog var skreven. Jeg saa Engelen og hørte Guds Røst. Jeg véd, at Joseph Smith er en Guds Profet og holder Noglerne til det hellige Præstedomme.« Dette Vidnesbyrd var hans sidste, og Enden kom. Martin Harris, en af de udvalgte Vidner til Guds Værk, slap min Haand og var død, just som Solen gik ned bag Clarkstons Bjerge. Da Martin Harris jr. og hans Hustru kom tilbage til Huset, fandt de deres Fader død; men i Døden prisede Martin Harris Gud og gentog et uimodstaaeligt Vidnesbyrd om den guddommelige Inspiration af det profetiske Geni, den store Profet Joseph Smith.

William Harrison Homer,

Underskreven i Nærværelse af Mrs. *W. H. Homer, Joseph Homer, Leah Widtsoe, John A. Widtsoe.*

ET SYN OM DE DØDES FORLØSNING

(Av præsident *Joseph F. Smith.)*

Den 3. oktober i aaret 1918 sat jeg paa mit værelse og studerte skrifterne, og mine tanker gik tilbake til det store forsonende offer, der var gjort av Guds Søn for verdens forløsning, og den store og vidunderlige kjærlighet, der var tilkjendegit av Faderen og Sønnen ved at sende en Forløser til verden, at formedelst hans forsoning, og ved lydighet til evangeliets principper, kunde menneskeslekten bli frelst.

Mens jeg saaledes sat og tænkte, kom jeg til at erindre apostelen Peters skrivelse til de oprindelige hellige, der var adspredte rundt omkring i Pantus, Galatien, Cappodocien og

andre dele av Asien, hvor evangeliet hadde blit prædiket efter Herrens korsfæstelse. Jeg aapnet Bibelen og læste det 3. og 4. kapitel i Peters første brev, og eftersom jeg læste, gjorde det et sterkt indtryk paa mig, mere end det hadde gjort før:

»Ti og Kristus led engang for vore synder, den retfærdige for den uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led døden efter kjødet, men blev levendegjort efter aanden, i hvilken han gik bort og prædiket for aanderne, som var i forvaring, som fordum var gjenstridige, der Guds langmodighet ventet i Noas dage, der arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte sjæle blev frelste fra vandet.« Ti derfor er evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulle dømmes lik mennesker i kjødet, men leve for Gud i aanden.« (1. Pet. 3: 18—20, 4: 6.)

Jeg grundet paa disse ting, der er skrevne, og mine forstands øine blev aappnet, og Herrens aand hvilte over mig, og jeg saa skarer av døde, baade smaa og store. Der var paa et sted samlet tilsammen en utallig skare av de retfærdige, som hadde været trofast i Jesu vidnesbyrd, mens de levet her i kjødet, og som hadde gjort opofrelser i likhet med Guds Søns store offer, og som hadde lidt trængsler i sin Forløsers navn. Alle disse var gaat fra dødeligheten i haap om en herlig opstandelse, formedelst Gud Faderens naade og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus.

Jeg saa, at de var fyldte med glæde og fryd, og de jublet tilsammen, fordi deres befrielsesdag var nær forhaanden. De var forsamlet og ventet Guds Søns komme til aandeverdenen for at kundgjøre deres forløsning fra dødens baand. Deres slumrende støv vilde bli gjengit deres fuldkomne form, ben til ben, sener til sener og kjøt paa dem, og aand og legeme vilde bli forenet igjen for aldrig mere at skilles, at de maatte erholde en fylde av glæde.

Mens denne utstrakte skare ventet og talte sammen, og frydet sig over deres befrielsestime fra dødens lænker, kom Guds Søn og forkyndte frihet for de fanger, der hadde været

trofaste, og der prædiket han til dem det evige evangelium, lærdommen om opstandelsen og menneskeslektens forløsning fra faldet og fra den personlige synd paa betingelse av omvendelse. Men til de andre gik han ikke, til de ugudelige og uomvendte, som hadde besmittet sig, mens de var i kjødet, for disse løftet han ikke sin røst, ei heller fik disse oprørske aander, som forkastet de gamle profeters vidnesbyrd og advarsler, skue hans nærværelse, ei heller se hans aasyn. Hvor disse var, hersket mørke, men blandt de retfærdige var der fred, og de hellige frydet sig i deres forløsning, og de bøiet knæ og erkjendte Guds Søn som deres forløser og befrier fra døden og helvedes lænker. Deres aasyn skinnet, og lyset av Herrens nærværelse hvilte over dem, og de sang til hans hellige navns pris.

Jeg blev forundret, for jeg vidste, at Frelseren tilbragte tre aar av sit liv blandt jøderne og de, som var av Israels hus, og bestræpte sig for at lære dem det evige evangelium og kaldte dem til omvendelse; og dog, uagtet hans mæktige gjerninger og mirakler og forkyndelsen av sandheten med stor kraft og myndighet, var der kun faa, der lyttet til hans røst og glædet sig over hans nærværelse og mottok frelse ved hans hænder. Men hans tjenester blandt de, som var døde, var begrænset til en kort tid, tiden mellem korsfæstelsen og opstandelsen; og jeg forundret mig over, at Peter siger, at Guds Søn »prædiket for aanderne, som var i forvaring, som engang var ulydige, da Guds langmodighet ventet i Noas dage«, og over hvorledes det var mulig for ham at prædike for disse aander og utføre det nødvendige arbeide blandt dem paa saa kort tid.

Som jeg forundredes herover, blev mine øine aapnet, og min forstand oplivet, og jeg fik den forstaaelse, at Herren ikke i egen person gik blandt de onde og ulydige, som hadde forkastet sandheten, for at lære dem, men se, av de retfærdige organiserte han sine utvalgte budbærere, iklædte dem magt og myndighet og anbetroet dem at gaa frem og bringe evangeliets lys til de, som var i mørke, ja til alle menneskers aan-

der. Og saaledes blev evangeliet forkyndt for de døde. Og de utvalgte budbærere gik frem og forkyndte Herrens velbehagelige dag og prædiket frihet til de, som var bundne; ja til alle, som vilde omvende sig og motta evangeliet. Saaledes blev evangeliet prædiket for de, som var døde i deres synder uten en kundskap om sandheten, eller som var døde i deres overtrædelser og hadde forkastet profeterne. Disse blev undervist i tro paa Gud, omvendelse fra synd, daab ved stedfortrædere til syndernes forladelse, haandspaalæggelse for den Helligaands gave og alle andre principper i evangeliet, der var nødvendige for dem at kjende, for at de kunde være istand til at »dømmes lik mennesker i kjødet, men leve for Gud i aanden«.

Og saaledes blev det kundgjort blandt de døde, baade smaa og store, de uretfærdige saavel som de trofaste, at forløsning var blit tilveiebragt formedelst Guds Søns opofrelse paa korset. Saaledes blev det kundgjort, at vor Forløser tilbragte sin tid under sit ophold i aandeverdenen med at undervise og berede de trofaste profeters aander, som hadde vidnet om ham, mens de var her i kjødet, at disse kunde bære forløsningens budskap til alle de døde, hvem han ikke personlig kunde besøke paa grund av deres opror og overtrædelser, men at de gjennem hans tjeneres betjening ogsaa kunde høre hans ord.

Blandt de store og mæktige, som var samlet i denne umaadelig store forsamling av retfærdige, var Fader Adam, Den Gamle av Dage, og alles fader, og vor skjønne moder Eva med mange av hendes trofaste døtre, som hadde levet ned igennem tiderne og tjent den sande og levende Gud. Abel, den første martyr, var der, og hans bror Seth, en av de mæktige, som var sin far Adams uttrykte billede. Noa, som gav advarsel om floden, Sem, den store høipræst; Abraham, de trofastes fader; Isak, Jakob, Moses, den store lovgiver i Israel; Esaias, som ved profeti forkyndte, at Forløseren var utvalgt til at »forbinde dem, som hadde et sønderknust hjerte, at utraape for de fangne frihet og de bundne løslatelse«, var ogsaa der.

Og videre, Ezekiel, som i et syn saa en stor dal av tørre ben, der blev iklædt kjot for at komme frem igjen i de dødes opstandelse som levende sjæle. Daniel, som forutsaa og forutsa Guds rikes oprettelse i de siste dage, for aldrig mere at borttas eller gis til noget andet folk; Elias, som var med Moses paa forklarelsens bjerg, og Malakias, den profet, som vidnet om Elias' komme — om hvem ogsaa Moroni talte til profeten Joseph Smith og erklærte, at han skulde komme »før Herrens den store og forfærdelige dag«, han var ogsaa der. Profeten Elias skulde komme og »plante fædrenes forgjættelser i barnenes hjerter«, hvilket var en forutsigelse for det store arbeide, der skulde utføres i Herrens templer i tidernes fyldes husholdning, for de dødes forløsning, og barnenes besegling til forældrene, ellers vilde hele jorden bli forbandet og fuldstændig ødelagt ved hans tilkommelse.

Alle disse og flere til, de profeter der var blandt Nephiterne og vidnet om Guds Søns komme, saas i den store skare, der ventet paa sin befrielse, thi de døde hadde set paa deres aanders lange adskillelse som et fangenskab. Disse underviste Herren og gav dem makt til efter hans opstandelse at komme frem og indgaa i Faderens rike for der at krones med udødelighet og evig liv og sidenefter fortsætte deres arbeide, som var lovet av Herren, og bli delagtig i alle velsignelser, der var i behold for de, som elsker ham.

Profeten Joseph Smith og min far, Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og andre utvalgte aander, der var sparet for at komme frem i tidernes fyldes husholdning for at delta i at lægge grundvoldene til det store siste dages verk, indbefattende templers opbyggelse og utførelsen av ordinancer deri for de dødes forløsning, disse mænd var ogsaa i aandeverdenen. Jeg la merke til, at disse ogsaa var blandt de ædle og store, som var utvalgt fra begyndelsen til at være ledere i Guds kirke. Endog før de var fødte, mottog de, tillikemed mange andre, deres første undervisning i aandernes verden og var beredte til at komme frem i Her-

rens bestemte tid for at arbeide i hans vingaard for menneskenes sjæls frelse.

Jeg saa, at de trofaste ældster i vor tids utdeling, efter at de forlater dette liv, fortsætter deres arbeide med at prædike omvendelsens og forlosningens evangelium, formedelst Guds Enbaarne Sons offer, blandt de, som er i morke og i fangenskap i den store aandernes verden. De dode, som omvender sig, vil bli forløste, formedelst lydighet til ordinancene i Herrens hus, og efterat de har sonet deres straf paa grund av overtrædelse av Guds bud, og er vasket rene, vil de motta en lon i henhold til deres gjerninger, thi de er arvinger til salighet.

Saaledes var synet om de dødes forlosning aabenbaret til mig, og jeg vidner om dette og vet, at dette vidnesbyrd er sandt, og jeg gjor det formedelst vor Herre og Frelser, Jesu Kristi velsignelse. Saa er det. Amen. *Joseph F. Smith.*

Dette syn om de dodes forlosning var fremholdt for det forste præsidentskaps raad, de tolvs raad og patriarken den 31. oktober 1918 og blev av disse enstemmig vedtat.

Oversat fra »Young Woman's Journal«
av *Borghild Nielsen,* Oslo gren.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

W. Theodore Kilts og Claude A. Malan blev den 29. Juni hæderligt aflost fra deres Virksomhed i den danske Mission og forlod Kobenhavn den 2. Juli med Dampskibet »Hellig Olav«.

Hans N. Øgaard blev ligeledes aflost med Tak og Ære fra sin Missionsvirksomhed den 1. Juli, men vil fortsætte med sit genealogiske Arbejde.

Disse Brodre har udfort et godt Arbejde i Evangeliets Tjeneste, og vi beder, at Herren vil velsigne dem i Fremtiden.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

BESØGENDE MISSIONÆRER FRA HAMBORG.

København havde Fornøjelsen den 1. Juli at modtage Besøg af 21 Ældster fra Hamborg Konference under Ledelse af Konferencepræsident Aaron C. Taylor. De tilbragte tre behagelige Dage her og var meget begejstret for København og dens Seværdigheder. Rejsen var begunstiget med det fineste Sommervejr.

Hamborg Konference tæller 1400 Medlemmer og 21 Missionærer, fordelte i 12 Grene, hvoraf der i Hamborg alene findes 5 Grene. Til Uddeling af Skrifter har der været benyttet indtil 129 Timer maanedlig af enkelte Missionærer.

DEN NORSKE MISSION.

DAAB — STAVANGER GREN.

Følgende personer blev indlemmet i kirken ved daab den 15. og 17. juni: Theora Gurine Tonnesen, Mary Olava Wersland, Jens Strøm Wersland og Torkild Gjesdal Wersland.

Daabshandlingen utførtes av forstander Hilmar Bjørndal og haandspaalæggelsen av forst. Bjørndal og br. Martin Halvorsen.

Martin Christophersen,
missionspræsident.

UDE FRA.

ET JUBILÆUM.

De forenede Stater fejrede Uafhængighedserklæringen den 4. Juli med større Festligheder end sædvanlig. Det er netop i Aar 150 Aar siden, den af Thomas Jefferson skrevne Uafhængighedserklæring blev forelagt Kongressen, der vedtog den med alle Stemmer mod 3, hvormed Amerika indtraadte i Staternes Række. Dette af Jefferson skrevne Dokument blev overalt i Amerika modtaget med Jubel og er det vigtigste, der nogensinde er fremkommet i Historien. Her i Danmark fejredes Dagen i Ræbild Bakker i Jylland.

AL SANDHED KOMMER FRA GUD.

Intet Menneske skulde tale letsindigt om Evangeliets Principper. Lad intet Menneske tale letsindigt om Guds Hus' Ordinancer. Lad ingen bespotte Guds Præstedømme, der er en Autoritet, som er givet til Menneskene. Ingen skulde se foragtelig paa Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Organisation, som er bleven oprettet paa Jorden ved Profeten Joseph Smith, hvem Herren oprejste, da han kun var et Barn, for at lægge Grundvolden til samme. Ingen skulde behandle disse Ting letsindigt eller tvivlsomt, men ethvert Menneske skulde søge i al Alvorlighed at forstaa Sandheden og lære sine Børn at blive bekendt med disse himmelske Sandheder, der er bleven gengivet til Jorden i de sidste Dage. Jeg tror af hele min Sjæl paa Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus. Jeg tror af al min Magt, Sjæl og Styrke paa Verdens Frelser og paa Princippet af Genløsning fra Synd og Død. Jeg tror paa Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission. Jeg tror paa alle de Sandheder, jeg kender, og jeg tror, der er mange Principper af evige Sandheder, der endnu er skjult for mig og for Menneskenes Forstaaelse, som vil blive aabenbaret ved Guds Kraft til hans trofaste Tjenere. Jeg tror, at Herren har aabenbaret til Menneskene alt det, de véd. Jeg tror ikke, at noget Menneske har opdaget nogen som helst Videnskab, Kunst, Mekanisme, Matematik eller nogen anden Ting, som Gud ikke kendte før Menneskene. De er Herren skyldig for al den Intelligens, Sandhed og Kundskab, de besidder; og alle, der vil vise Lydighed til Aandens Paavirkning, der leder til Dyd, til at ære og elske Gud og Mennesker, til at elske Sandheden og det, som er forædlende for Sjælen, vil erholde en mere udvidet, en mere direkt og bevidst Kundskab om Guds Sandheder end nogen anden. Jeg siger dette, fordi jeg véd, det er Sandhed. Gud den Almægtige lever, han skabte Himlen og Jorden, Havet og Vandenes Kilder; og vi er hans Afkom, vi er hans Børn, og vi er ikke kommen her tilfældigt. Herren be-

stemte vor Ankomst og Hensigten med vor Tilværelse her. Herrens Plan er, at vi skal fuldføre vor Mission, blive lig Jesus Kristus, at vi lig ham maa blive uden Synd, lig ham maa blive fyldt med ren Intelligens og ophøjet til Faderens højre Haand, at sidde paa Troner og have Herredømme og Magt i den Kreds, i hvilken vi vil blive kaldet til at virke. Jeg vidner om disse Lærdomme; thi Herren har ladet mig kende og føle Sandheden deraf fra mit Hoveds Isse til mine Fodders Saaler. Jeg elsker Gud, elsker hæderlige Mennesker — endogsaa Mennesker, der har gjort Fejltagelser i, hvad deres Dømmekraft angaar, men som vil prøve at gøre Ret. Jeg elsker dem af den Aarsag, at de er mine Brødre, Sønner af min Fader, og jeg ønsker, at de alle skal se Jesu Kristi Sandheder samt antage dem og modtage alle de Fordele deraf, som de kan i Tiden og gennem al Evighed. Dersom Herren til Verden har aabenbaret Planen for Frelse og Førløsning fra Synd, ved hvilken Menneskene igen kan blive ophøjet til hans Nærværelse og deltage i det evige Liv med ham, gør jeg den Paastand, og den kan ikke blive bestridt, at ingen Mand kan blive ophøjet i Guds Nærværelse og erholde en Fylde af Herlighed og Glæde i hans Rige, med mindre han vil adlyde den Plan, Gud har udtænkt og aabenbaret.

Gospel Doctrine.

DIN PART I LIVET.

Hvor ofte har du ikke givet dig selv det Spørgsmaal: Hvad Rolle er givet mig i Livet, hvad Part af Arbejdet i Verden skal jeg udføre? Enhver har meget at gøre, og i Udførelsen af det maa der være Tro og Haab.

Den store Naturens Ophav gav dig Liv og Tilværelse og forsynede dig med visse Evner og Egenskaber, men han efterlod noget for dig selv at gøre.

Skaberen gav dig Evner til at tilfredstille dine Fornødenheder. Han omgav dig med rigelige Midler til deres Frem-

bringelse; men du maa arbejde for at gøre dem anvendelige til det Brug.

Han befalede: »I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød.« Altsaa for at kunne nyde Livet, maa du udføre din Rolle.

Du maa udvikle de Muligheder, der er i dig. Lad din personlige Andel udfylde sin Plads i fuldeste Udstrækning.

Du kan intet udrette eller opnaa uden Arbejde. Den ledige vil erfare, at hans Kræfter vil svinde bort, undtagen han arbejder. Dette er en uomstødelig Naturens Lov.

I denne vor Verden er vi saa sammenvævede og saa bundne til hinanden, at intet Menneske er uafhængig, selv om han bilder sig ind, at han er. Du maa have næsten alt, hvad du behøver, fra andre, og du er højst uretfærdig imod dem, om du ikke udfører din Part. Nogen maa arbejde for at tilvirke, hvad du bruger, og nogen maa arbejde for at skaffe den Føde, du spiser.

Samfundet kræver, at du udfører noget, du lever paa andres Bekostning, dersom du ikke gør din Part. Dersom du faar noget fra Samfundet uden at yde en tilsvarende Værdi i Form af Arbejde, da er du en Snylter.

Vi kender ikke nogen bedre Maade i hele Verden at udvikle Karakteren end ærligt, haardt, produktivt Arbejde.

Din Rolle i Livet er altsaa at vokse og udvikles. Vær ærlig, vær flittig og nøjsom og fremfor alt vær retfærdig overfor dig selv, Samfundet og din Skaber. *Western Farmer.*

INDHOLD:

Martin Harris 209
Et Syn om de dødes Forløsning 215
Den danske Mission 220
Den norske Mission 221
Ude fra 221
Al Sandhed kommer fra Gud 222
Din Part i Livet 223

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).